

[Pilgaard Andersen]

Men jeg må selvfølgelig beklage, at vi ikke har fået den helt store tilslutning med lovforslaget, men jeg håber på vi under udvalgsbehandlingen kan få belyst nogle af de problemstillinger, og vi må også se, om venstres forslag kan samle flertal. Vi vil gerne udskytte det i al evighed. Vi mener trods alt, det er en forbedring, men vi vil selvfølgelig prøve på at kæmpe for vores eget lovforslag for at få medlemmerne overbevist om, at det er den rigtige fremgangsmåde.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg synes, det er helt uundgåeligt, at der ved denne lejlighed bliver gjort rede for de principielle synspunkter, de forskellige partier har. Det er jo ikke hver dag, der er lejlighed til at diskutere børnetandpleje og tandlægeordninger i det hele taget, så det er kun forståeligt.

Regeringen og dermed den socialdemokratiske gruppe har jo også gjort sine principielle synspunkter gældende. Jeg vil gerne citere følgende:

»Hvis tendensen i disse beregninger fra sundhedsstyrelsen viser sig bekræftet også i de nærmeste år, er det regeringens opfattelse, at muligheden for at opnå dispensation fra kravet om etablering af kommunale børnetandplejeklinikker på længere sigt helt overvejende skal søges ophævet.«

Jeg synes, det er en temmelig klar udtalelse, når det drejer sig om det principielle, men jeg beder også om, at man mærker sig, at det er under den forudsætning, at den tendens, der er i de beregninger, som er citeret ovenfor, og som er foreløbige beregninger, viser, at det er rimeligt at opretholde det; det er det, der står.

Jeg er naturligvis som hele det øvrige folketing bekendt med, at der er en række kommuner, der har rettet henvendelse til regering og folketing med anmodning om at få dispensationsmuligheden forlænget, og der er også mange kommuner, der er af den opfattelse, at det skal være en varig ting, at man skal have mulighed for at vælge en anden ordning end den offentlige børnetandpleje. Der er altså forskellige opfattelser i kommunerne af, hvad der er det mest hensigtsmæssige ud fra de lokale forhold, og hvor overbevisende argumentationen er for den egentlige offentlige børnetandpleje. At jeg personlig og

regeringen og folketingsgruppen er af den opfattelse, at det vil vise sig, at den offentlige børnetandpleje altovervejende bør gennemføres, er så en anden ting. At andre har en anden opfattelse, kan jeg ikke fortænke dem i. Jeg synes bare ikke, man ligesom kan antyde, at man ikke rigtig er bekendt med den principielle holdning, det principielle synspunkt. Sådan forstod jeg i hvert fald enkelte ordførere.

Det, der må være hensigten i dag, det, der er formålet i dag, er at sikre, at indenrigsministeren fortsat kan give tilladelse til, at der dispenseres, og det er så hensigten ikke nødvendigvis at vente til 1985-86 med at få klaret de resterende problemer af. Hvis princippet ikke skal gennemføres til 100 pct., under hvilke omstændigheder skal man da eventuelt fravige hovedprincippet? Jeg er fortsat af den opfattelse, at det vil vise sig, at det rigtigste principielt er i det altovervejende antal af tilfælde at gennemføre ordningen som en offentlig børnetandpleje, for de allernærmeste år vil jo vise, om det grundsynspunkt kan holde. Jeg er fortsat af den overbevisning, at det vil vise sig at kunne holde.

Den øjeblikkelige situation er den, at der er 3 hensyn at tage. Der er det hensyn, at det ikke har været muligt at gennemføre den offentlige børnetandpleje i de tilbageværende 73 kommuner. Der er det hensyn, at der også har været problemer med - i hvert fald i visse kommuner - at få det antal børnetandlæger, man gerne vil have. Nu er jeg godt klar over, at det er noget, der måske til en vis grad skyldes, at børnene går til behandling hos den privatpraktiserende tandlæge, og den kapacitet kan derfor ikke stå til rådighed for den offentlige børnetandpleje. Men man har altså ikke følt, at man har kunnet skaffe den tilgang af børnetandlæger, som man gerne skulle have, og nogle steder har man konkret ikke kunnet det. Det er den anden del af begrundelsen. Den tredje er den, at man, ved at give dispensationsmuligheden, åbner mulighed for, at en engangsudgift på 80 mill. kr. kan om ikke spares på det lange sigt, så i hvert fald spares som en investering i 1980-81 - selvfølgelig under forudsætning af, at der ikke er nogen af de tilbageværende kommuner, der laver en børnetandklinik alligevel. Det har de naturligvis lov til at gøre, og det er min personlige opfattelse, at en række af dem bør gøre det. Men der er en mulighed